

Fagmændene, der ikke skuffes ved at faa Sten i Steden for Brød — som vi andre sultne Hunde. For det andet, for de unges Skyld — dem der ikke er gaaet Orm i endnu —, som har saa overordenlig megen Fornøjelse af et se paa de fæle Ting, vel at mærke uden at ane, at de er fæle. Deres unge Hjærter svulmer, naar en Mand staar der med Guldkrone paa Hovedet og taler dybe Ord om at snyde og bedrage, de beruses af al den Rang og Klang — og er for den Sags Skyld lige indignerede over Mordet i Pilestræde.

Hører da skønne Ord til det, vi ikke kan fordøje? Det tror jeg dog ikke. Vi lytter gærne efter skønne Ord, det vil sige, vi lytter efter, om der er Sangbund bag ved dem. Vi har et fint, et meget fint Øre for hul Klang; mærker vi det ikke vibrere bag Ordene, undværer vi heller deres Skønhed, thi den tvinger os blot til at fryse og føle os endnu sygere om Hjertet end før. Ja, saa lydhøre og kritiske er vi overfor Skvalder, at, naar vi hører det stormskjoldbuldre oppe paa Scenen, er vi ikke langt fra at ønske en lille ondskabsfuld Nisse deroppe, som jævnlig kunde gøre lidt Løjer med det hele. I Virkeligheden sidder der en saadan Nisse i vort Sind. Det er en slem Fyr; jo mere Ordene runger, jo mere kæphøj bliver han, men han kan slaas af Marken. Vi ved det, har erfaret det: der er Toner og Klage, han ikke staar for — der er Troid over Troid.

Alt i alt, hvad vi foretager os, naar vi ser et Skuespil, det er: vi venter paa Ekko fra vort Jeg, vi reducerer og reducerer, til det er tilbage, hvis Rythme vi kender. Vi er ikke langt fra at maatte reducere Kothurnen til Sokker — for at blive klog paa den.

Vi kender det bedst saaledes fra Livet — dette med Nissen og hans Overmand. Vi har betydelig lettere ved at finde grinagtige Mennesker end Heltesjæle. Vi har overordentlig meget at udsætte paa hverandre, i vor Stump *fin de siècle*; sjofle, latterlige, stygge Mennesker synes os at vokse paa Træerne; vi har stor Evne til at tyde andres Handlinger i uheldig Retning. Ved Siden deraf har dog enhver — Verden er og bliver jo den samme — en tragisk Bevidsthed om sig selv; thi det er aldrig Spøg at være til.

Alvoren er uadskillelig fra Livet — baade for Geniet og Taaben — men »Komedien« er der tillige; de fleste Øjeblikke.